Kıyamet günü haktır. Semalar, yıldızlar, yer, dağlar, denizler, hayvanlar, bitkiler, ma'denler paramparça olup yok olur. O gün semalar parçala-n ır, yıldı zlar dökülür, yer ve dağlar toz duman olur. Bu yok olma kaybolma i
ş
i birinci üfürü
ş
le alakal
ı
d
ı
r. (Sûra birinci üfürüş.) İkinci üfürü
ş
ile kabirlerinden bütün mahlukat kalkar ve mah
ş
ere giderler.
Felsefeciler semalar
ı
n ve y
ı
ld
ı
zlar
ı
n yok edilmesine cevaz vermezler. Ezelî ve ebedî olduklar
ı
yla hükmederler. Sonra gelenleri kendilerini islam zümresinden ç
ı
kartt
ı
. Baz
ı
îsîamî hükümleri de yaparlar. (Bu itikadlar
ı
yla kafir olurlar).

Şaşılacak iş ki bazı müslümanlar, bunların bazısını müslüman zanne der-ler. Halbuki bunlar kat'î delilleri ve peygamberlerin icmas ını inkar ederler. Allahu Teala;

"Güneş dürüldüğü zaman, yıldızlar döküldüğü zaman"

"Sema yarılıp Rabbisini dinleyip boyun eğdiği zaman"

"O gün sema açılıp kapı kapı olmuştur." buyuruyor. Bu gibi misaller Kur'an'da çoktur .

Bunlar bilmezler ki sırf Kelime-i Şehadeti söylemek islamda yeterli değildir. Belki zaruretle dinde olduğu bilinen şeylerin tamamını tasdik etmek lazımdır. Küfürden sak ınmak laz ımdır , ki islam ı n tahakkuku o zaman dü ş ünülebilir. Bunlars ı z iman ı n olmas ı , dikenli ağac ı elle soymak-tan daha zordur. (Sadece dil ile söylemek yetmez.)

Sırat köprüsü haktır, mizan haktır, hesaba çekilmek haktır. Bunların herbirini Sadık Haberci

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)
haber verdi. Baz
ı
cahillerin nübüvvet tavr
ı
nı (uslubunu) uzak görmeleri, itibardan dü
ş
üktür. Peygamberlerin karakteri akl
ı
n kavramasından uzakt
ı
r. Peygam berlerin bütün haberlerini akla tatbik edip aralar
ı
nı uydurmaya çal
ış
mak (Ak
ı
lla Peygamberliğin durumunu anlamak) Peygamberliği inkar say
ı
l
ı
r. Burda yap
ı
lacak
ş
ey, Peygamberi taklittir. Bilmezler mi Peygamberlik, akl
ı
n anlay
ışı
na muhaliftir. Belki ak
ı
l Peygamberleri taklid olmadan yüksek hedefleri elde etmeye yol bulamaz. Muhalefet etmek, anlamamaktand
ı
r. Muhalefet an-cak anlad
ı
ktan sonra yap
ı
l
ı
r.

Cennet ve Cehennem mevcutturlar. Kıyamet günü bir taife hesaptan sonra cennete girer, bir

taifede cehenneme girer. Cennet ehlinin sevab ı ve cehennem ehlinin azab ı ebedîdir, kesilmez. Kesin kat'î deliller bunu kuvvetlendirir.

Fusus kitabının yazarı (Muhyiddin A'rabi) der ki "Herkesin sonunda varacağı yer rahmet-tir. Allah'ın, rahmeti her şeyi kapladı. Kafirler için azab üç ahkab (3x80 sene) kalırlar. Sonra cehennem onlar için soğuk ve emin olur: İbrahim'e (Aleyhisselam) olduğu gibi. Allah Subhanehu vadinden dönebilir. Hiçbir kalb erbabı kafir-lerin cehennemde ebedî kalacağını söylememiştir.”

(Bu zatın görüşleri) doğrudan uzak vaki oldu. Rahmetin genişliği ve umumîliği, dünyada mü'min ve kafirlere yaygındır; Ahirette rahmetin kokusu kafirlerin burnuna ulaşamaz. Allah Teala şöyle buyuruyor:

"**Allah'ın rahmetinden ancak kafirler topluluğu, ümit keser."**

yine şöyle buyuruyo;

"Rahmetim herşeyi kuşatmıştır onu müttekîlere ve zekatını verenlere, ayetlerimize iman edenlere yazacağ ı m."

Sanki (Fusus kitabının yazarı) ayetin evvelini okudu, sonunu terk etti. Şu ayette;

"Allah'ın, resullere olan va'dinden döneceğini zannetmeyin."

sözden dönmenin caiz olmaması vaadı üzeredir. (Müjde haberle rinden dönmez, tehditten döner sanmay ın.) Zira sırf vaadler üzere tahsis etmek caiz olmaz. Zira burdaki vaad, resullerin tasarruflar ı ve küffar üzere galip olmalar ı d ı r. Bu zaten vaad (müjde) ve vaidi (tehdid)i içine al ı r. Resullere vaad, küffara vaîd (tehdit) tir. Bu ayet vaadden ve vaidden dönmenin yok olduğuna delalet eder. Bu ayet, bu zat ı n (Fusus kitabının yazar ı) aleyine ş ahittir, lehine değil. Ayr ı ca vaadden dönmek, vaîdden dönmek gibi yalan ı gerektirir. Çünkü bu sözün hakikati, (Allah Teala ezel-de bildiki kafirler cehennemde ebedî kalmazlar, bununla beraber bu ilminin hilaf ı nı haber verdi, onlar ı

n i
ş
lerine riayet etmek için buyurdu ki; "Ebedi azabla onlara azab edeceğim” şeklinde olur.)
Bu manaya izin vermekte tam bir çirkinlik vard
ı
r.

"İzzet sahibi olan Rabbin onların vasıflandırdıkları şeylerden münez-zehtir. Selam peygamberler üzerine olsun.”

Kalb erbabının, kafirlerin ebedî cehennemde kalmıyacağına icma etmesi (bu hükümde birleş meleri), bu
Şeyhin (Fusus yazar
ı
n
ı
n) kendi ke
ş
iflerindendir. (Zaten) Ke
ş
ifte hata ihtimali çoktur. Buna değer verilmez, hem de bu, ehli islam
ı
n icamas
ı
na muhalif olduğu durumda (o ke
ş
fe hiç diğer verilmez.) (Mektubat-ı Rabbani 1. cilt, 266. mektubtan)